

ДОПЪЛНИТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 7471

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 02.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

като разгледа дело номер **4626** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. § 2 от ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 250 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е по молба на Я. С. Б., чрез адвокат Р., в която се твърди, че в диспозитива на съдебното решение, липсва изрично произнасяне относно релевираното задължение за изтекла давност за 2012 г. в размер на 12 284 лв. (главница) и 8 347,26 лв. (лихви). На основание чл. 248, ал. 1 от ГПК моли за изменение на постановеното Решение № 1053 от 19.02.2021 г. по адм. дело № 4626/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 7 състав, в частта с разноските, като присъди претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 4 500 лв.

С Определение от 02.08.2021 г. постановено по адм. дело № 4626/2020 г. по описа на Административен съд София - град е отхвърлил молбата на Я. Б. за отстраняване на допуснатата ОФГ в диспозитива на решението и за допълване на същото в частта с разноските.

По делото е постъпила частна жалба от Я. Б. срещу Определение 02.08.2021 г. постановено по адм. дело № 4626/2020 г. по описа на Административен съд София – град с искане за отмяна на обжалваното определение и връщане на делото на първоинстанционния съд за произнасяне по двете изрично формулирани искания в молбата от 16.03.2021 г.

С Определение № 7128/14.07.2022 г., по административно дело № 10138/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение е отменил определението от 02.08.2021 г. по адм. дело № 4626/2020 г. на АССГ и е върнал делото на същия състав за постановяване на

допълнително решение по жалбата на Я. С. Б. срещу Ревизионен акт № Р – 22220418003053 – 091 – 001/08.01.2020 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 549/06.04.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, относно определените задължения за 2012 г., както и за произнасяне по искането за изменение на решението в частта с разноските.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, прие за установено следното:

С решение № 1053/19.02.2021 г. постановено по адм.дело № 4626/2020г. по описа на АССГ, съдът е отменил по жалбата на Я. С. Б. Ревизионен акт № Р-22220418003053-091-001 от 08.01.2020 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 549/06.04.2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., в частта на установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г. и 2017 г. в размер на 77 269,94 лв., заедно с начислените лихви за забава, като е отхвърлил жалбата в останалата ѝ част и е осъдил Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] да заплати на Я. С. Б., сума в общ размер на 3 498,10 лв. (три хиляди четиристотин деветдесет и осем лв. и десет ст.), представляваща разноски по делото, както е и осъдил Я. С. Б., да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП сума в размер на 300 (триста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Според чл. 176, ал. 1 АПК, когато съдът не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. Аналогична хипотеза за постановяване на допълнително решение се съдържа и в чл. 250, ал. 1 ГПК, като в изречение второ на нормата е посочено, че молбата за допълване на решението може да се подаде в едномесечен срок от връчването на решението или от влизането му в сила. Първият случай се отнася за решение, което подлежи на обжалване, а вторият- за решение, което не подлежи на обжалване. Следователно едномесечният срок се отнася за решението, чието допълване се иска. В конкретния случай, молбата е подадена в законовия срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Видно от мотивите на постановеното съдебно решение, съдът по отношение на установените задължения за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., в размер на 12 284,00 лв. /главница/ и 8 347,26 лв. /лихва/, съдът е установил, че във връзка с направено възражение за изтекла погасителна давност от Я. С. Б., с писмо изх. № 53-04-353#5 от 02.06.2020 г., директорът на дирекция „ОДОП“ – С. е уведомил жалбоподателя, че след извършена справка в ИС на НАП – С., е констатирано, че по партида на данъчнозадълженото лице, е отразено, че задълженията за данъчен период 2012 г. са погасени по давност, поради което същите не са предмет на оспорване в настоящото производство.

Съгласно указанията дадени с Определение № 7128/14.07.2022 г., по административно дело № 10138/2021 г. по описа на ВАС, Осмо отделение, както и видно от мотивите и диспозитива на решението съдът в действителност е пропуснал да се произнесе във връзка с направеното възражение от жалбоподателя за изтекла погасителна давност, която погасителната давност е изтекла в хода на ревизионното производство, поради което за този данъчен период, следва изрично да посочи, че така установените задължения за 2012 г. по ЗДДФЛ не подлежат на принудително изпълнение съгласно

нормата на чл.160 ал.4 от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК давностния срок за погасяване на публичните вземания започва да тече от 01.01., следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължения. На основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, давността спира да тече, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година. В конкретния случай, съгласно чл. 67, ал. 4 от ЗДДФЛ/ в сила от 2012 г./, дължимият данък по чл. 48 от с.з. се внася до 30.04. на годината, следваща годината на придобиване на дохода или дължимият данък за доходите, придобит през 2012 г. се внасят до 30.04.2013 г. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, 5 – годишният давностен срок започва да тече от 01.01.2014 г. и изтича на 31.12.2018 г. Ревизионното производство е започнало с връчването на ЗВР на 26.07.2018 г. В случая няма данни за спиране на давностния срок на друго основание от посочените по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, в т.ч. няма данни за спиране на основанието от посочените по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, в т.ч. няма данни за спиране на изпълнението /т.2./, както и за налагане на обезпечителни мерки /т.5/, преди неговото изтичане, поради което давностния срок е изтекъл на 31.12.2019 г., т.е. процесният РА е издаден на 08.01.2020 г. след изтичане на давностния срок.

По отношение на искането за изменение в частта с разноските, съдът счита, че такива се дължат на жалбоподателя и ги определя в размер на 5 150 лв., съгласно представения списък, от които 50 лв. – платена държавна такса, 600 лв. – възнаграждение за експертиза и 4 500 лв. – адвокатско възнаграждение, съгласно фактура за заплатено адвокатско възнаграждение (л. 211). Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното възнаграждение за адвокат. Материалният интерес по делото, фактическата и правна сложност на спора обосновават извод, че договореното възнаграждение не е прекомерно. В тази насока сочи и обема на извършената работа от адвоката, а именно жалбоподателят е представляван в две открити съдебни заседания, представени са писмени доказателства, правени са доказателствени искания, депозиран са писмени бележки в хода по същество на делото.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ДОПЪЛВА решение № 1053 от 19.02.2021 г. постановено по адм. дело № 4626/2020 г. на АССГ със следния допълнителен диспозитив като:

ОТМЕНЯ по жалбата на Я. С. Б. ревизионен акт № Р 22220418003053-091-001/08.01.2020 г., издаден от органи по приходите, потвърден с решение № 549/06.04.2020 г. издадено от заместник директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при Централното управление на Националната агенция по приходите в частта на установени допълнителни задължения за данък върху годишната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г. и 2017 г. в размер на 77 269,94 лева, заедно с начислените лихви за забава, като за данъчен период 2012 г. (12 284 лв. – главница и 8347,26 лв. – лихва) ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение на основание чл. 160, ал.4 от ДОПК, поради уважено възражение на жалбоподателя Я. С. Б. за изтекла погасителна давност в хода на ревизионното производство.

ИЗМЕНЯ Решение № 1053 от 19.02.2021 г. постановено по адм. дело № 4626/2020 г.

на АССГ в частта за разноските като осъжда ТД на НАП да заплати на Я. С. Б. в размер на 5150 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: